II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 14. februar 1995

om den støtte, der er ydet af regionen Sardinien (Italien) inden for fiskerisektoren (midlertidigt ophør med fiskeri)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(Tekst af betydning for EØS)

(95/195/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter i overensstemmelse med ovennævnte artikel at have opfordret de interesserede parter til at fremsætte, deres bemærkninger, under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

De italienske myndigheder anmeldte den 24. september 1991 regionallov nr. 25 af 22. juli 1991 (regionen Sardinien) vedrørende fiskerisektoren og med bestemmelser om bl.a. den støtte, der inden for denne sektor skal ydes i forbindelse med midlertidigt ophør med fiskeri. Denne regionallov har til målsætning at skabe betingelser for økologisk balance i havet omkring Sardinien samt at tilpasse den lokale fiskerflådes produktionskapaciteter til de reelle fiskeressourcer. Mindskelsen af fiskeriindsatsen skulle bl.a. ske gennem ophør med fiskeri i visse perioder og betaling af præmier for at holde fiskerne skadesløse for denne midlertidige oplægning. Budgettet for de netop nævnte foranstaltninger skulle for årene 1991, 1992 og 1993 i alt andrage 57,150 mia. lire.

II

Kommissionen har undersøgt dette aspekt af regionalloven i lyset af de relevante bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne [1], som ændret ved forordning (EØF) nr. 3944/90 [2].

Ifølge den undersøgte lov ydes støtten til midlertidigt ophør efter følgende parametre og kriterier for kategorier af fartøjer, for hvilke der er problemer med forenelighed med fællesskabsbestemmelserne: For fartøjer over 30 BRT og under ti år ydes der en præmie pr. dag, som objektivt overstiger de beløb, der er fastsat i bilag IV til forordning (EØF) nr. 4028/86 (fra 30 til 70 BRT: 400 000 lire; fra 70 til 100 BRT: 600 000 lire; over 100 BRT: 900 000 lire). Endvidere kræves det i artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 4028/86, for at støtten til midlertidigt ophør kan anses som forenelig med fællesmarkedet, at der kun ydes oplægningspræmie for fartøjer, som har en længde mellem perpendikulærerne på mindst 12 meter. Det er imidlertid i den undersøgte lov fastsat, at der ydes præmier for fartøjer under 4 BRT (der som hovedregel er på under 12 meter), hvilket ligeledes ville betyde, at denne foranstaltning ikke er i overensstemmelse med ovennævnte bestemmelse i forordning (EØF) nr. 4028/86. Derfor anmodede Kommissionen den 14. oktober 1991 de italienske myndigheder om oplysninger om betingelserne for ydelsen af disse præmier. Den italienske regering svarede den 12. december 1991 på spørgsmålet om, hvilke elementer der

[1] EFT nr. L 376 af 31. 12. 1986, s. 7.
[2] EFT nr. L 380 af 31. 12. 1990, s. 1.

berettiger til ydelsen af støtte til fartøjer på under 12 meter, ved at anføre, at der var tale om fartøjer, der bevirker, at der overfiskes i kystområder, som er vitale for arternes reproduktion og vækst. I øvrigt fremkom de italienske myndigheder ikke med noget argument imod Kommissionens indvendinger. De nævnte udelukkende, at de vedtagne foranstaltninger opfylder et behov af social karakter, og at godtgørelsesniveauet bør være tilstrækkeligt stort til at råde bod på den tekniske oplægning af fartøjerne. Da der ikke er tilstrækkelige oplysninger til at fastslå, om de beskrevne foranstaltninger er i overensstemmelse med de gældende fællesskabsbestemmelser, besluttede Kommissionen at indlede proceduren i traktatens artikel 93, stk. 2, med hensyn til denne støtte og opfordrede ved skrivelse af 15. januar 1992 den italienske regering til at fremsætte sine bemærkninger og til at ændre den pågældende regionallov for at gøre den forenelig med fællesskabsforanstaltningerne.

III

Den italienske regering fremsatte ved meddelelse af 18. februar 1992 sine bemærkninger som led i proceduren. Den anførte, at støtten er ekstraordinær, at den udelukkende har virkninger på lokalt plan, og at dens virkninger derfor ud fra et konkurrencemæssigt synspunkt er meget begrænsede. Hvad angår støtten til midlertidigt ophør med fiskeri, erkendte de italienske myndigheder, at de respektive satser overstiger beløbene i fællesskabslovgivningen, samt at betingelsen i artikel 23 i forordning (EØF) nr. 4028/86 ikke er overholdt. De bemærkede, at de i regionalloven fastsatte satser ikke desto mindre svarer til maksimumsværdier, og at artikel 4 i loven fastsætter, at myndighederne skal anvende den sats, de anser som mest hensigtsmæssig. Den anførte ligeledes, at i betragtning af karakteristikaene for den regionale fiskerflåde (bl.a. fartøjernes alder og flådens sammensætning) er det antal virksomheder, der nyder godt af ordningen, særdeles begrænset. Der bør endvidere tages hensyn til, at næsten alle sardinske fartøjer er mere end ti år gamle. I ovennævnte meddelelse bebudede de italienske myndigheder ikke, at de havde til hensigt at foretage en lovændring, der er i overensstemmelse med Kommissionens ønsker i dennes skrivelse af 15. januar 1992.

De italienske myndigheder anmeldte ved skrivelse af 9. september 1992 som led i proceduren en regionallov af 24. juli 1992, der ændrede den undersøgte regionallov, som ifølge den respektive begrundelse skulle bringe sidstnævnte lov i overensstemmelse med de gældende fællesskabsbestemmelser. Dog indeholdt dette ændringsforslag ikke bestemmelser om fartøjernes længder eller om de beløb, der skulle anvendes til det midlertidige ophør. Kommissionen gjorde herefter de italienske myndigheder opmærksom på dette aspekt, og disse fremsendte ved skrivelse af 28. september 1993 et lovforslag, der bragte regionalloven fra 1991 i overensstemmelse med EF-foranstaltningerne. Kommissionen bekræftede ved skrivelse af 17. november 1993 til de italienske myndigheder, at situationen herefter var lovlig og ikke uforenelig med fællesskabsretten. I betragtning af at regionallov nr. 25 var offentliggjort i 1991, spurgte Kommissionen den italienske regering, om der var ydet støtte til midlertidigt ophør inden ovennævnte ændring. Den spurgte ligeledes, om denne lovændring allerede var trådt i kraft. De italienske myndigheder bekræftede ved en meddelelse, som Kommisionen modtog den 21. marts 1994, at der var ydet støtte i 1991, 1992 og 1993, og at der under hensyntagen til de kriterier, der gjaldt i denne periode (regionallov nr. 25 fra 1991) blev foretaget en kontrol af overskridelserne af de i fællesskabslovgivningen fastsatte skalaer. Imidlertid var disse overskridelser uvæsentlige : De skulle andrage 157 mio. lire om året, alene for årene 1991 og 1992, hvilket svarer til 0,8 % af det årlige budget, der var afsat ved regionallov nr. 25 fra 1991. De italienske myndigheder bebudede ligeledes i samme meddelelse vedtagelsen af en lov om tilpasning af regionallov nr. 25 fra 1991 til fællesskabsbestemmelserne, således som Kommissionen havde anmodet om ved skrivelse af 17. november 1993.

Den italienske regering fremsendte ved skrivelse af 21. juni 1994, der indgik til Kommissionen den 27. juni 1994, teksten til den regionallov vedrørende midlertidigt ophør med fiskeri, der var blevet vedtaget den 29. april 1994 og offentliggjort i den autonome region Sardiniens officielle tidende den 7. maj 1994, og ifølge hvilken bestemmelserne i regionallov nr. 25 fra 1991 blev bragt i overensstemmelse med EF-forskrifterne. Denne lov tvinger nemlig de regionale myndigheder til at anvende de satser, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 3699/93 af 21. december 1993 om kriterier og betingelser for EF-strukturinterventioner inden for fiskeri, akvakultur og forarbejdning og afsætning af fiskerivarer og akvakulturprodukter (1), over for alle de i denne forordning fastsatte initiativer.

IV

Den situation, der blev skabt med vedtagelsen af regionallov nr. 25 fra 1991, og som er beskrevet ovenfor, bør analyseres inden for de lovrammer, der vedrører den strukturelle del af den fælles fiskeripolitik. Det skal i den forbindelse nævnes, at interventionerne bør have til formål at fremme en ligevægt mellem de disponible ressourcer og de kapaciteter, der benyttes til at udnytte dem. Anvendelsen af national støtte skal derfor være berettiget ud fra den fælles fiskeripolitiks målsætning og de betingelser, der er fastsat i den relevante fællesskabslovgivning. I det pågældende tilfælde er der tale om støtte, der kan påvirke Fællesskabets samhandel, idet de af ordningen omfattede produkter er genstand for handel inden for EF ; endvidere er de betingelser, der er fastsat i

(1) EFT nr. L 346 af 31. 12. 1993, s. 1.

den lovgivning, der gjaldt på det pågældende tidspunkt, nemlig forordning (EØF) nr. 4028/86, og som vedrører skalaerne for oplægningspræmierne, der blev beregnet på grundlag af fartøjets tonnage og længde, ikke blevet overholdt i den periode, hvor regionallov nr. 25 fra 1991 var gældende og faktisk anvendt. Denne situation blev ikke ændret med vedtagelsen i samme periode af bestemmelser, der skulle råde bod herpå gennem en tilpasning af de regionale lovrammer til de krav, der er fastsat i fællesskabsbestemmelserne. Derfor udgør de foranstaltninger, der blev fastsat i regionallov nr. 25 fra 1991 vedrørende støtte til midlertidigt ophør med fiskeri, således som beskrevet ovenfor, ulovlig støtte.

V

De undtagelser fra støttens generelle uforenelighed med fællesmarkedet, der er fastsat i traktatens artikel 92, stk. 2, kan ikke anvendes i det pågældende tilfælde, da den ved regionallov nr. 25 fra 1991 indførte ordnings undersøgte aspekter ikke falder under nævnte stykkes anvendelsesområde.

Det samme gælder med hensyn til traktatens artikel 92, stk. 3.

Den italienske regering har ikke givet Kommissionen nogen oplysning, der kan gøre det muligt at konkludere, at ordningen efter regionalloven falder ind under en af de kategorier, der kan henføres under en undtagelse i artikel 92, stk. 3. Da der er tale om anvendelse af foranstaltninger, der som reference har en EF-retsramme, der fastsætter præcise parametre med hensyn til de beløb, der skal overholdes, bevirker enhver finansiel støtte, der ikke overholder disse beløb, at visse fiskeres stilling styrkes i forhold til deres konkurrenter inden for EF. Således fordrejer ordningen i regionallov nr. 25 fra 1991 konkurrencevilkårene eller truer med at fordreje dem, jf. traktatens artikel 92, stk. 1, og ingen af de i traktatens artikel 92, stk. 2 og 3, fastsatte undtagelser kan anvendes på den pågældende ordning.

VI

Som konklusion er den støtte på 314 mio. lire, som er ydet på de betingelser, der er redegjort for ovenfor, ulovlig, idet den italienske regering ikke har opfyldt sine forpligtelser efter traktatens artikel 93, stk. 3. Endvidere er den som præciseret ovenfor uforenelig med fællesmarkedet, da den ikke opfylder de betingelser, der kræves for at kunne henføres under en af undtagelserne i traktatens artikel 92, stk. 3. Kommissionen kan ved anvendelse af traktatens artikel 93, stk. 2, således som Domstolen har fastslået i dom af 12. juli 1973 i sag 70/72 [1] samt i dom af 24. februar 1987 i sag 310/85 [2], kræve af medlemsstaterne, at de hos modtagerne inddriver den ydede støtte, der anses for at være uforenelig med fællesmarkedet.

Kommissionen har i det pågældende tilfælde besluttet, at den ikke vil kræve denne støtte tilbagebetalt. Denne beslutning skyldes den tid, der er forløbet mellem den dato, hvor Kommissionen fik kendskab til ordningen, og den dato hvor nærværende beslutning er truffet, idet dette tidsforløb er af en sådan længde, at det kun vanskeligt kan begrundes under hensyn til Domstolens retspraksis [3] vedrørende procedurers tidsforløb —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtte på 314 mio. lire, som regionen Sardinien ydede i 1991 og 1992 i henhold til regionallov nr. 25 af 22. juli 1991 vedrørende midlertidigt ophør med fiskeri, erklæres ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. februar 1995.

På Kommissionens vegne

Emma BONINO

Medlem af Kommissionen

---

[1] Sml. 1973, s. 813.
[2] Sml. 1987, s. 901.
[3] Kendelse af 11. juli 1979 i sag 59/79 (Producteurs de vin de table), Sml. 1979, s. 2425, og dom af 24. november i sag 223/85 (RSV), Sml. 1987, s. 4617.